

Blahoslavená Zdenka, pomáhajúca prenasledovaným pre vieru

Kresťanstvo je najrozšírenejším náboženstvom na svete, hlási sa k nemu 2,2 miliardy ľudí, čo je skoro tretina planéty.

Byť kresťanom nebolo ešte nikdy také nebezpečné ako dnes. Každých 5 MINÚT vo svete usmrtia kresťana pre jeho vieru. Nikdy predtým nebolo toľko kresťanov diskriminovaných, ohrozovaných a prenasledovaných. Podľa arcibiskupa Dominique Mambertiho sa to týka až 200 miliónov kresťanov vo svete a táto tendencia je rastúca.

Zo 100 ľudí zavraždených pre vieru vo svete, je 75 kresťanov. Na základe týchto čísel musíme hovoriť o najväčšom prenasledovaní kresťanov všetkých čias.

Najväčšiemu prenasledovaniu čelia podľa výročnej správy mimovládnej kresťanskej organizácie Open Doors kresťania v Severnej Kórei, ktorá sa na prvej priečke ocitla už po štrnásty raz.

Zatiaľ čo v roku 2014 bolo pre svoju vieru zavraždených 4344 kresťanov, vlani ich bolo 7100. Najviac kresťanov zabitých z nenávisťi zaznamenala organizácia v Nigérii (zhruba 4000).

Rovnako dramaticky sa vlani údajne zvýšil počet napadnutých či zničených kostolov: z 1062 na 2406. Najviac ich pritom bolo poškodených v Číne.

Krajiny, kde kresťanov najviac prenasledujú:

1. Severná Kórea
2. Irak
3. Eritrea
4. Afganistan
5. Sýria

Najviac Boko Haram

Islamistický extrémizmus hrá hlavnú úlohu pri prenasledovaní kresťanov v 35 z 50 krajín sledovaných organizáciou.

Najväčší podiel na ňom majú skupiny Boko Haram z Nigérie, aš-Šabáb zo Somálska a Daíš (Islamský štát) pôsobiaci v Sýrii a Iraku.

ROZHOVOR S BRATOM ŠIMONOM - PRACUJE PRE OBČIANSKE ZDRUŽENIE POMOC PRENASLEDOVANEJ CIRKVI V ČESKEJ REPUBLIKE A AJ V SESTERSKEJ ORGANIZÁCIÍ V USA

Krajiny, kde sú prenasledovaní kresťania, neustále pribúdajú. Môže sa stať, že táto situácia príde aj do Európy?

Ak sa pozeráme na demografický vývoj v Európe a úbytok obyvateľov, stále sa zvyšuje počet prisťahovalcov, najmä z moslimských krajín. Postupne môžeme očakávať čoraz väčšiu islamizáciu Európy. Je to fakt, pred ktorým si zatvárajú oči desiatky politikov. Stúpa tiež agresivita extrémistov a ich prejavov. Sú oblasti miest, kde sa človek bojí vstúpiť, ak nie je oblečený podľa zákona šaría. Čiže táto situácia nielenže hrozí, ona už nastala. Je to otázka času, kedy budeme aj v Európe svedkami podobných útokov na kresťanov, aké zažívajú kresťania na iných kontinentoch.

Čo dáva podnet na prenasledovanie kresťanov? Je to verejná nenávisť alebo sa to deje tajne a skryto?

Záleží od toho, aký štát pozorujeme. Napríklad Severná Kórea, Vietnam alebo Čína, kde je kresťanstvo nepriateľom režimu. Potom sú to krajiny, kde sa prenasledovanie prejavuje lokálne, i keď je územie celé totalitné a nepriateľské voči kresťanstvu. V niektorých oblastiach tam kresťania relatívne žijú v slobode, stále však cítia nadvládu a kontrolu, ovládanie médií a komunikačných prostriedkov. Ďalší typ je prenasledovanie v moslimských krajinách a toto je stále rastúci fenomén. Sú to aktívne radikálne extrémistické skupiny, napríklad členovia skupiny Boko Haram v Nigérii alebo tiež prípad islamského štátu v Iraku a Sýrii, kde sú kresťania masovo prenasledovaní. Potom sú to regióny, ktoré sú totalitné, no nedá sa presne určiť, do ktorej kategórie patria. Sú v nich zatváraní a prenasledovaní súčasne moslimovia i kresťania a ide o prenasledovanie pomerne silné. Patrí sem napríklad Eritrea. Potom sú tu niektoré oblasti v Indii, kde sú prenasledovateľmi radikálni hinduisti. Ťažko povedať, čo je zdrojom, všetkých spája nenávisť voči kresťanskej viere.

Zamýšľali ste sa už vy osobne, čo môže človeka priviesť k takej nenávisti voči kresťanom?

Prenasledovanie je niečo, čo patrí bytostne ku kresťanstvu. Sám Ježiš povedal, že ako prenasledovali jeho, budú prenasledovať aj jeho učeníkov. Na mnohých miestach v evanjeliu sa zasa hovorí o tom, čo bude čakať jeho nasledovníkov: budú vláčení pred vládcov, do synagóg či iných inštitúcií, kde im budú klásť rôzne otázky. Niektorých dokonca zabijú. Prenasledovanie by nemalo byť pre kresťanov niečo výnimočné. V Novom zákone sa píše, že je to niečo prirodzené. A tiež apoštol Pavol v 2 liste Timotejovi zdôrazňuje, že všetci, ktorí chcú žiť Ježišov život, budú prenasledovaní. Je to vec, ktorá je bytostne spätá s kresťanstvom. Možno by sa mali skôr dnešní kresťania, ktorí žijú pokojný život, pýtať, čo je v ich živote v neporiadku, ak nezažívajú určitú nepohodnosť, nechcem použiť slovo prenasledovanie. Ak necítia určitú formu opozície voči väčšinovej spoločnosti.

Čo urobili utrpenie s týmito ľuďmi? Sú opravdivejší?

Ak niekde začne prenasledovanie, príde zväčša nečakane a má to za následok dočasný úbytok kresťanov. Ak je zničený kostol, trvá nejaký čas, kým sa farníci alebo členovia zboru dajú znova dokopy a začnú sa schádzať, či uvažovať o oprave alebo vybudovaní kostola. V dlhodobejšom pohľade vždy dochádza k tomu, že prenasledovanie vedie k prehĺbeniu viery tých, ktorí ho zažívajú. Je to skutočnosť, ktorá je citeľná vo všetkých krajinách sveta. Ich viera je pevnejšia a hlbšia a viac sa sústreďujú na otázky večnosti, než otázky pozemského putovania človeka.

Zdenka a prenasledovanie

Po politickej zmene v bývalom Československu KS začala prenasledovať Katolícku cirkev. Sr. Zdenka videla v štátnej nemocnici následky trýznenia a väzenia mnohých kňazov. Aj pod vplyvom tohto poznania zatúžila zachrániť aspoň jedného z nich. A tak sa vo februári 1952 podieľala na príprave útoku najprv jedného

nespravodlivo väzneného kňaza z nemocnice, a neskôr viacerých nespravodlivo väznených katolíckych kňazov z väzenia v Bratislave. Snažila sa ich zachrániť pred veľkým utrpením a nebezpečenstvom smrti. Útek kňaza z nemocnice bol úspešný, ale útek ostatných kňazov sa nevydaril, ba ukázalo sa, že išlo o pascu, ktorú zlomyseľne pripravila vtedajšia ŠTB. Následne bola Zdenka 29. februára 1952 zatknutá. Nasledovalo vyšetrovanie, neľudské výsluchy, kruté mučenie, ponižovanie až nakoniec následkom všetkých týchto vecí smrť.

Svedectvo

Príbeh - Reza Hadž Qolami Sičani.

Z Islamu ku Kristovi napriek hrozbe smrti

Reza a jeho rodina boli v Iráne prenasledovaní pre ich konverziu ku Kristovi

Narodil som sa v Iránskej Islamskej Republike, kde sa každý občan tohto štátu automaticky stáva moslimom a to znamená, že pre mojich rodičov dovedy pokiaľ som sa nenarodil platili rovnaké pravidlá ako pre ostatných moslimov.

Zmena v mojej rodine nastala dňom môjho narodenia. Bol som posledné dieťa, teda štvrté v poradí mojich rodičov a narodil som sa s veľmi silnou žltáčkou. Potreboval som na záchranu môjho života výmenu krvi (exsanguináciu), ale nenašli sa v našom meste žiadni ochotní ľudia z radu moslimov. Keďže moji rodičia žili v arménskej štvrti, prosili ľudí, aby darovali pre mňa krv.

Tak sa moji rodičia presvedčili o tom, že Arméni, žijúci ako menšina v Iráne sú ochotní pomôcť a zachránili môj život. Bolo to pre nich obrovské svedectvo ich nezištnosti, preto sa rodičia začali zaujímať v aké náboženstvo oni veria, akého Boha oni uctieajú.

Keďže nebolo možné, aby sa moslim zaujímal o kresťanstvo, dialo sa to v tajnosti. Rodičia nás nenútili žiť podľa islamu, ale v Iráne je konvertovanie na iné náboženstvo trestané verejnou popravou, preto nebolo možné praktizovať žiadne kresťanské zvyky. Ľudia v našom okolí si všimli, že neuznávame islam. Celá rodina sme boli neustále sledovaní. Moja mamka pracovala ako kaderníčka v salóne a ako moslimka mala strihať a starať sa len o moslimské ženy, ale ona sa starala aj o arménske a kvôli tomu bola niekoľkokrát zbitá na ulici. Môj otec bol niekoľkokrát vo väzení týraný a vypočúvaný len z toho dôvodu, aby zistili, či sme konvertovali na kresťanstvo. Ako vojak z povolania bol trénovaný, aby zvládol ten nápor vypočúvania, ale niekoľko rokov väznenia sa podpísalo aj na zdraví môjho otca a mojej mamy. Žiť v ustavičnom strachu z toho, kedy pre Vás prídu domov, aby Vás zabili kvôli viere v Boha vyčerpávalo celú rodinu.

Náš odchod z našej rodnej zeme bol veľmi náhly. Keď sme boli na návšteve u mojej sestry v inom meste, volali nám susedia, že polícia prehľadáva náš dom a našli našu bibliu. Vedeli sme čo to pre nás znamená. Do dvoch hodín sme museli opustiť krajinu. Ja s mojimi rodičmi. Za pomoci sestrinho manžela sa nám podarilo dostať do Turecka a odtiaľ loďou na Ukrajinu. Všetko sa dialo za pomoci pašerákov ľudí. Bol som ešte len 16-ročný a nikdy som nebol pod takým stresom ako vtedy. Na Ukrajine nás chytila polícia a dala do väzenia. Bolo to asi najťažšie obdobie môjho života. Opísať život tam sa dá porovnať so životom väzňa v koncentračnom tábore v Osvienčime počas II. svetovej vojny.

Jedna sprcha, WC na tisíc ľudí, kúsok starého chleba a ryba v konzerve na týždeň, prídel vody, vši, choroby, spanie na zemi,.....

Dva roky života na Ukrajine nás veľmi poznačilo aj z toho dôvodu, že sme naďalej žili v ustavičnom strachu z deportácie naspäť do našej krajiny. Za pomoci kresťanov sme sa dostali z väzenia a opäť sme sa spojili so sestriným manželom, aby nám pomohol dostať sa za rodinou do Anglicka. Nanovo sa to dialo cez mafiu a tá na Ukrajine nemá žiadne zľutovanie.

Pre nich sme boli len peniaze, ktoré dostali predtým než nás mali dopraviť z bodu A do bodu B. Bez problémov nechali človeka, ktorý už nevládal na zemi a zabili ho pred našimi očami. Prosil som Boha o pomoc pre mojich rodičov, oni nevládali a moja mamka si v jednu chvíľu sadla na zem a povedala, že už nevládze ísť v tom lese, že ju tam máme nechať, že už nemôže ďalej. Tí muži na nás mierili so zbraňami a ja som prosil o zľutovanie. Potom nás naložili do kamióna, aby nás prepravili cez hranice.

Na spodnú časť privesu dali mladých silných mužov, medzi nimi aj mňa. Museli sme čupieť a na hlavu nám dali dosky, na ktorých stáli starí ľudia, medzi ktorými boli aj moji rodičia. Nesmeli sme sa ani pohnúť, nemali sme ani vodu ani jedlo, cestovali sme niekoľko dní bez akejkoľvek prestávky. Nemali sme zastávku ani na toaletu. Ľudia zomierali, bol tam strašný zápach.

Vtedy som sa modlil a prosil Boha, aby som zomrel. Nevedel som to už vydržať. Po prvýkrát v mojom živote, Boh konal viditeľne nadprirodzene. Odrazu som po tých strašných bolestiach cítil úľavu, necítil som žiadnu ťarchu, žiadnu váhu ľudí, ktorých som držal svojím telom. Odniekiaľ som dostal vodu, a ten príšerný smäd uhasol. Fyzicky som cítil Božiu prítomnosť, Boha, ktorý stvoril všetko, celý tento vesmír sa ponížil a zachránil môj život. Dovtedy som len vedel o Bohu, v ktorého veria moji rodičia, pre ktorého som musel toto všetko pretrpieť.

Ale v tej chvíli som vedel, že Boh je tam so mnou a On naplňa moje potreby, On nesie moje bolesti, On prežíva to, čo ja cítim. Až vtedy som spoznal Boha, pre ktorého som zahodil svoj pohodlný život v Iráne.

V ten deň som zažil Božiu moc, došlo mi ako veľmi sa o nás Boh stará, ako Mu na mne záleží. Odvtedy som Ho začal vnímať ako svojho Priateľa, nielen ako Boha v ktorého veria moji rodičia.

Naším novým domovom sa stalo Slovensko. Vďaka Bohu, sme po pomerne krátkom čase dostali azyl. Začali sme chodiť do spoločenstva kresťanov. Konečne sme mohli slobodne vyznávať Boha ako Záchrancu našich životov bez toho, aby sme boli prenasledovaní pre vieru v Neho.

Najväčším darom pre mňa je, že môžem slobodne pred ľuďmi vyznávať Boha ako svojho Spasiteľa a Pána môjho života.

Ľudia na Slovensku si neuvedomujú ako milosť majú, že sa môžu stretávať a verejne sa hlásiť ku tomu, že veria v Boha. Spomínam si ako som bol zbitý policajtami v Iráne, keď som bol ako dieťa zvedavý čo za sviatok majú Arméni, keď oslavujú Vianoce. Snažil som sa pozrieť do ich kostola a za to som bol patrične „odmenený“. Teraz môžem vstupovať nielen do kostolov, ale môžem prežívať Božiu blízkosť každý deň, môžem hovoriť o Ňom, bez toho, aby som seba, alebo moju rodinu vystavil ohrozeniu života.

Ďakujem Mu, že zachránil celú našu rodinu. Po rokoch sme opäť celá rodina spolu aj s mojimi súrodencami.

Oženil som sa a Boh nám po dlhom čase daroval úžasnú malú Božiu princeznú. On robí pre nás neskutočne úžasné veci, aj keď niekedy na prvý pohľad sa celá situácia zdá ako najťažšia a nezládnuteľná, On všetky veci v našom živote obráti na dobré.

Adorácia

Túžiš a hľadáš cestu k dokonalosti? Je len jedna. A tou je láska. Ježiš nás neučí počítať skutky. Učí nás konať všetko z lásky. Ježiš horí túžbou prísť do nášho srdca a našu lásku si cení viac ako všetky dary, ktoré by sme mu mohli obetovať. Bez lásky sú všetky i najskvelejšie diela holé nič. Ježiš nechce veľké skutky, len oddanosť a lásku. Najmenší úkon čistej lásky osoží Cirkvi viac než všetky ostatné. Všetko posudzuje podľa lásky. On chce našu lásku, žobre o ňu. Nechce nič z toho, čo mu nedávame radi, a najnepatrnejší dar lásky má u neho veľkú cenu. Najmenšia duša, čo ho miluje, stáva sa preňho rajom. Láska je najlepšia cesta, ktorou sa iste dostaneme k Bohu. Je ako mäkký koberec, ktorý zakryje všetky drsnosti cesty. Iba jedno je potrebné robiť každý deň, ba aj každú noc tohto života: milovať Ježiša, milovať ho zo všetkej sily i celým srdcom. A zachraňovať pre neho duše, aby ho milovali. „Milosrdný Otče, v mene drahého Ježiša, Panny Márie a všetkých svätých ťa prosíme, roznieť nás dychom svojej lásky a dopraj nám, aby ťa naším pričinením aj iní viac milovali.“